

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1637/2025
12.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Радослав Спасић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Марина Јовановић Бајовић, адвокат из ..., ради вршења родитељског права, дечијег издржавања и одржавања личних односа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 361/24 од 27.06.2024. године, у седници одржаној 12.02.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 361/24 од 27.06.2024. године у делу о обавези дечијег издржавања.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П2 82/23 од 23.10.2023. године, ћерка странака мал. ВВ поверена је на самостално вршење родитељског права тужиоцу АА из ..., на чијој адреси је одређено да дете има пребивалиште (став први изреке), уређен је начин одржавања личних односа између тужене ББ и мал. ВВ, тако да тужена виђа дете једном недељно на два сата у граду, у Смедеревској Паланци или Крагујевцу, или другом граду где тада борави мал. ВВ (став други изреке). Обавезана је тужена да на име свог доприноса за законско издржавање мал. ВВ плаћа сваког месеца износ од 15.000,00 динара од првог до петог у месецу за текући месец у готовини или уплатом на текући рачун законског заступника мал. ВВ, почев од 01.03.2023. године па убудуће, све док ова обавеза буде трајала (став трећи изреке). Одлучено је да свака страна сноси своје трошкове поступка (став четврти изреке).

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 361/24 од 27.06.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда потврђена. Одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, побијајући пресуду у делу о дечијем издржавању, обавезивањем тужене на плаћање износа већег од 8.000,00 динара месечно.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23) и члана 208. Породичног закона и нашао да ревизија тужене није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из члана 374. став 1. у вези члана 2. став 1. и члана 8. ЗПП, на коју се ревизијом указује. Чињенично стање које је првостепени суд утврдио као релевантно за донету одлуку о дечијем издржавању, другостепени суд је прихватио, као и правне разлоге на којима је одлука заснована у правилној примени материјалног права, те уз дату оцену о битним жалбеним наводима и разлозима које је узео у обзир по службеној дужности, поступио у складу са одредбама члана 396. став 1. и 2. ЗПП.

Према чињеницама битним за одлуку о обавези издржавања заједничког детета, ћерка странака мал. ВВ рођена ...2008. године, од престанка заједнице родитеља у фебруару 2023. године и иселења тужене, остала је да живи са оцем у породичној кући у ..., Општина Одбијала је да одржава личне односе са мајком. По завршеној основној школи, уписала је први разред средње школе у Крагујевцу, где борави у ђачком дому, уз плаћање накнаде од 17.000,00 динара месечно, поред које је за подмирење осталих њених потреба на месечном нивоу потребно 23.000,00 динара. Укупан износ месечних потреба мал. ВВ утврђен је на износ од 40.000,00 динара, што се ревизијом посебно не оспорава. Зарада тужиоца као ... износила је око 3.000 еура месечно. Зарада тужене била је знатно нижа. На главној расправи 07.07.2023. године тужена је навела да је просек њене плате оствариван радом у три смене у фабрици „...“ износио 63.000,00 динара. Првостепени суд је закључио да је тужена у могућности да обезбеди износ досуђеног издржавања за мал. ВВ, и поред околности да је због губитка запослења остала без сталних месечних новчаних примања, узимањем у обзир прилика на страни тужене, да живи у кући свог оца, да је млада и радно способна особа, те да се може радно ангажовати ради стицања средстава за своје и ВВ издржавање. Истог је става био и другостепени суд. Према разлозима побијане пресуде, родитељи су дужни да издржавају своју малолетну децу не само према својим стварним приходима већ према њиховим могућностима да створе приходе за издржавање, па тако и тужена као родитељ малолетног детета мора искористити све своје могућности да би извршавала законску обавезу издржавања.

Ревизија тужене није основана у оспоравању правилности побијане пресуде.

Одредбом члана 154. став 1. Породичног закона прописано је да малолетно дете има право на издржавање од родитеља. Код одлучивања о дечијем издржавању, нижестепени судови су имали у виду да тужилац са зарадом коју остварује има могућности да доприноси издржавању мал. ВВ у већем износу од тужене, а да је тужена као млада и радно способна особа у могућности али и у обавези да износом од 15.000,00 динара доприноси ћеркином издржавању. Према чињеницама које су утврђене и изосталих доказа да је од престанка заједнице тужена давала средства за издржавање мал. ВВ, по оцени Врховног суда правилно су нижестепени судови одлучили о почетку обавезе издржавања на страни тужене почев од 01.02.2023. године,

као и висини њене обавезе, правилно примењујући све критеријуме за одређивање издржавања из члана 160. Породичног закона (потребе повериоца и могућности дужника издржавања, као и висина минималне суме издржавања). Обавеза тужене је утврђена на износ нижи од половине месечног износа потреба мал. ВВ. Разлог томе стоји до оцене о њеним могућностима као дужника издржавања.

Неосновани су наводи ревизије којима се указује да је материјално право погрешно примењено, и то члан 160. став 3. Породичног закона. Овом одредбом је прописано да могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицања зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица те других околности од значаја за одређивање издржавања. Околности на страни тужене као радно способне особе која нема других обавеза издржавања осим према мал. ВВ, не воде другачијој оцени о њеним могућностима и обавези да у издржавању детета учествује новчаним износом од 15.000,00 динара месечно. Оправдан не може бити нижи износ издржавања за дете узраста 15 година које се школује изван места свог пребивалишта и чије су потребе утврђене на износ од 40.000,00 динара месечно, што је износ нижи од минималне суме издржавања која износи 44.792,00 динара. Навод ревизије да тужена нема приходе не значи да она нема могућности да се ангажује ради проналаска послова које би обављала уз накнаду и сваким дозвољеним видом радног ангажовања стицала средства потребна за дететово и сопствено издржавање.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде.

Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић